

Sygn. akt **III AUa 1777/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał (spr)

del. SSO Izabela Halik

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **F. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę rodzinną

na skutek apelacji F. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 2 lipca 2014 r. sygn. akt VII U 1789/14

oddala apelację.

del. SSO Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Jolanta Cierpiał
------------------------	---------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2014 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił F. S. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 25 lipca 2013 r. J. S..

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł F. S..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VII U 1789/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie F. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 31 stycznia 2014 r., znak (...).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

F. S. urodził się (...), a w trakcie postępowania był studentem II roku na kierunku informatyka w Wyższej Szkole (...) w P. w trybie niestacjonarnym.

Sąd I instancji ustalił, iż odwołujący jest synem zmarłego J. S. (ur. (...)), który był nałogowym alkoholikiem - wielokrotnie i bezskutecznie leczył się z nałogu.

Sąd Okręgowy ustalił, że zmarły J. S.:

- od 1 września 1986 r. do 30 kwietnia 1992 r. był zatrudniony w (...) w L. na stanowisku cukiernika,
- od 1 maja 1992 r. do 15 sierpnia 1993 r. pracował w Cukierni (...) E. S., D. L. w K. na stanowisku ciastkarza,
- od 1 września 1993 r. do 31 maja 1996 r. był zatrudniony w (...) w L. na stanowisku cukiernika,
- od 1 września 1996 r. do 31 sierpnia 1997 r. był zatrudniony w (...) Cukiernia (...) s.c. T. R., M. D. w P. na stanowisku cukiernika,
- od 1 września 1997 r. do 31 grudnia 2000 r. był zatrudniony w (...) Cukiernia s.c. M. D., A. J. w P. na stanowisku cukiernika,
- od 2 stycznia 2001 r. do 30 września 2002 r. był zatrudniony w (...) Cukiernia (...) s.c. M. D., D. D. w P. na stanowisku cukiernika,
- od 1 lutego 2003 r. do 27 marca 2004 r. pracował w (...) firma Producyjno-Handlowa Zakład Pracy (...) w P. jako pracownik produkcyjny,
- od 1 kwietnia 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. pracował w (...) S.A. na stanowisku pracownika chłodni,
- od 9 marca 2005 r. do 9 lipca 2006 r. i od 10 lipca 2006 r. do 28 kwietnia 2007 r. był zatrudniony w Zakładzie (...) K., (...) s.c." J. K., K. K. – E., H. H. w P. na stanowisku cukiernika,
- od 8 maja 2007 r. do 12 lipca 2007 r. prowadził działalność gospodarczą,
- od 1 września 2007 r. do 30 grudnia 2007 r. był zatrudniony w Cukierni (...) w L. na stanowisku cukiernika.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że w okresach:

- od 8 stycznia 2009 r. do 12 listopada 2009 r.,
- od 20 listopada 2009 r. do 5 października 2011 r.,
- od 27 lutego 2012 r. do 2 maja 2012 r. oraz
- od 12 lipca 2012 r. do 25 lipca 2013 r.

J. S. był zarejestrowany w (...)Urzędzie Pracy w K., bez prawa do zasiłku.

Sąd I instancji ustalił, że w chwili śmierci (tj. 25 lipca 2013 r.) J. S. posiadał 20 lat, 2 miesiące i 7 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych, zaś jego ubezpieczenie ustało w dniu 30 listopada 2007 r.

W dniu 27 sierpnia 2013 r. odwołujący złożył wniosek o rentę rodzinną dla siebie po zmarłym, zaś w dniu 31 stycznia 2014 r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy wskazał, iż w opinii biegłego sądowego lekarza psychiatry, dopuszczonej z urzędu przez Sąd I instancji na okoliczność stanu zdrowia J. S., a w szczególności czy zmarły był częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy

przed 30 maja 2009 r., wynika, że zmarły J. S. nie był ani częściowo ani całkowicie niezdolny do pracy przed 30 maja 2009 r. Biegły rozpoznał bowiem u J. S. zespół zależności alkoholowej bez degradacji psychicznej. Biegły wskazał, że J. S. zmarł na skutek zatrucia alkoholem, a przed śmiercią leczył się z powodu (...) począwszy od 2007 r. (od 2008 r. był wielokrotnie hospitalizowany, zawsze w związku z uzależnieniem alkoholowym). Biegły stwierdził, iż diagnoza epizodycznej padaczki oraz jedyny epizod psychotyczny majaczenia drżennego - delirium, pojawiają się po raz pierwszy w listopadzie 2009 r., zaś w epikryzie stanu psychicznego w październiku 2011 r. (po dwumiesięcznej obserwacji stacjonarnej) stan psychiczny J. S. opisano jako prawidłowy: „Świadomość jasna. Orientacja pełna, afekt dostosowany, nastrój prawidłowy, napęd psychomotoryczny w normie. Funkcje poznawcze bez zmian. Krytycyzm chorobowy zachowany”. W ocenie biegłego tak opisany stan psychiczny J. S. praktycznie wyklucza możliwość wykazania istotnej orzecznictwo degradacji psychicznej zmarłego, wcześniejszej o ponad dwa lata od listopada 2011, kiedy też takiej degradacji nie wykazano. Z uwagi na powyższe, z braku dowodów, zdaniem biegłego psychiatry nie można wykazać psychicznej niezdolności do pracy J. S. przed 31 maja 2009 r. Odwołujący nie kwestionował powyższej opinii biegłego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym uznał odwołanie F. S. za bezzasadne.

Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 68 ust. 1, art. 57 ust. 1 i 2, art. 58 ust. 1, art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 r., Nr 162 poz. 1118 ze zm.) oraz biorąc pod uwagę ustalony stan faktycznym, stwierdził, iż J. S. spełniał warunek w postaci posiadania wymaganych przepisami okresów składkowych i nieskładkowych (co było bezsporne). W ocenie Sądu Okręgowego zmarły J. S. nie spełnił jednak wymogu stania się niezdolnym do pracy przed upływem 18 miesięcy od dnia ustania ubezpieczenia, tj. przed 30 maja 2009 r. Jak wynika bowiem z opinii biegłego lekarza psychiatry, która stanowiła podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji, brak jest dowodów na psychiczną niezdolność do pracy u zmarłego przed 30 maja 2009 r. Opierając się o powyższą opinię, Sąd Okręgowy stwierdził, iż J. S. nie był niezdolny do pracy przed dniem 30 maja 2009 r.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, iż odwołujący nie spełnił wszystkich warunków do uzyskania renty rodzinnej po zmarłym ojcu J. S., z uwagi na co odwołanie było bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie F. S..

Apelację od powyższego wyroku wywiódł F. S., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku, polegające na stwierdzeniu, że zmarły J. S. pozostawał zdolnym do pracy w okresie od 30 listopada 2007 r. do 30 maja 2009 r.,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c., poprzez uznanie za wiarygodną opinii biegłego psychiatry dr W. M. w sytuacji, gdy opinia sporządzona została w sposób pobieżny i nierzetelny,
3. naruszenie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1140), poprzez nieprzyznanie odwołującemu renty rodzinnej, pomimo spełnionych przesłanek.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
2. ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż odwołujący ma prawo do renty rodzinnej.

Ponadto apelujący wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych oraz o ponowne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność niezdolności do pracy J. S. przed 31 maja 2009 r.

W odpowiedzi na apelację, organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesioną przez odwołującego apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd I instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W szczególności w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego psychiatry (k. 26 i 26 verte), z której dowód został powołany dla oceny stanu zdrowia J. S., a w szczególności czy zmarły był częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy przed 30 maja 2009 r., była przydatna do oparcia na niej rozstrzygnięcia. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego, powołany biegły psychiatra dysponował niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzona przez niego opinia została wydana w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i nie zawiera ona niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk. Biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski, a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (w szczególności analizy dokumentacji medycznej zmarłego) oraz toku rozumowania, z uwagi na co nie sposób zarzucić biegłemu popełnienia błędów logicznych przy wydawaniu opinii w niniejszej sprawie. W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wszelkie ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania (w szczególności Sąd Apelacyjny podzielił ustalenie Sądu Okręgowego, dokonane w oparciu o opinię biegłego, iż zmarły J. S. nie był niezdolny do pracy przed dniem 30 maja 2009 r.).

Odnosząc się zaś do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., poprzez uznanie za wiarygodną opinii biegłego psychiatry dr Wiesława Majewskiego w sytuacji, gdy opinia sporządzona została w sposób pobieżny i nierzetelny, wskazać należy, iż w postępowaniu sądowym, w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba wyjaśnienia okoliczności sprawy wymagających wiadomości specjalnych, konieczne jest przeprowadzenie w postępowaniu sądowym dowodu z opinii biegłego. Powyższy dowód w postępowaniu sądowym **jest jedyną drogą pozyskania koniecznych do rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych i nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową** (np. przesłuchaniem świadka lub eksperymentem sądowym bez udziału biegłego, dokumentacją medyczną pochodzącą od lekarzy prowadzących ani też orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS lub orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS). W niniejszej sprawie, z uwagi na fakt, iż postępowanie dowodowe przed sądem ubezpieczeń społecznych ma charakter weryfikujący ustalenia organu rentowego zawarte w zaskarżonej odwołaniem decyzji, dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego psychiatry na okoliczność ustalenia stanu zdrowia J. S., a w szczególności czy zmarły był częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy przed 30 maja 2009 r., nastąpiło z urzędu. W wydanej opinii biegły sądowy wskazał, iż nie można stwierdzić, by zmarły J. S. był niezdolny do pracy przed dniem 30 maja 2009 r. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd I instancji, z opinii tej wynika, iż diagnoza epizodycznej padaczki oraz jedyny epizod psychotyczny majaczenia drżennego - delirium, pojawiają się po raz pierwszy w listopadzie 2009 r., zaś w epikryzie stanu psychicznego w październiku 2011 r., po dwumiesięcznej obserwacji stacjonarnej, stan psychiczny J. S. opisano jako prawidłowy, co w ocenie biegłego praktycznie wyklucza możliwość wykazania istotnej orzeczniczo degradacji psychicznej zmarłego w 2009 r., w sytuacji gdy 2 lata później (w 2011 r.) takiej degradacji nie wykazano.

Ponadto wskazać należy, iż dowód w postaci opinii biegłych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., sygn. I CKN 1170/98). Opinia biegłych nie podlega, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji w oparciu o kryterium prawdy i fałszu, lecz poprzez pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Zatem, jeśli opinia biegłego nie zawiera niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk, oparta została na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski (tj. w szczególności przedstawił tok swego rozumowania w sposób poddający się kontroli pod względem logiki), a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (np. badań) oraz toku rozumowania, to brak jest podstaw do uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innych biegłych lub uzupełniającej opinii przez tego samego biegłego tylko z tej przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią opinii. Celem powołania dowodu z opinii niezależnego biegłego jest bowiem uzyskanie przez sąd obiektywnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, po skonfrontowaniu jego subiektywnych odczuć i opinii lekarzy leczących lub lekarzy orzeczników ZUS (bądź też członków komisji lekarskiej ZUS) z wynikami badań diagnostycznych oraz wynikami badania przedmiotowego.

Stwierdzić należy, iż apelujący nie wykazał, aby powołany w niniejszej sprawie biegły psychiatra popełnił błąd logiczny w przeprowadzonym rozumowaniu, czy też pominął dane wynikające z dokumentacji medycznej. Apelujący wskazuje jedynie, że – w jego ocenie – opinia jest niejasna, nieprecyzyjna i lakoniczna oraz podnosi wadliwość uzasadnienia opinii (wskazuje, że nie wiadomo na jakich dowodach biegły się oparł i co stanowiło postawę jego tezy). Wskazać należy, iż stawiane zarzuty nie zasługują na uwzględnienie - opinia biegłego psychiatry jest zwięzła, jednakże nie można jej zarzucić pominięcia jakichkolwiek danych wynikających ze znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej J. S. (czego nie czyni również sam apelujący, formułując jedynie ogólnikowe zarzuty do opinii). Biegły w swojej opinii szczegółowo wskazał bowiem istotne dla wydania opinii dane odnośnie stanu zdrowia J. S. w latach 2008-2013, wynikające z dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy (ze wskazaniem dat, do jakich odnoszą się te dane - k. 26 i 26 verte) i na podstawie analizy tej dokumentacji wyprowadził wnioski swojej opinii (rozpoznanie i opinia - k. 26 verte), które uzasadnił (uzasadnienie - k. 26 verte). W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie sformułowanych przez biegłego wniosków opinii jest logiczne – biegły wskazuje bowiem, iż brak jest podstaw do stwierdzenia istotnej orzeczniczo degradacji psychicznej zmarłego w 2009 r., skoro jeszcze w 2011 r. (czyli 2 lata później), takiej degradacji nie stwierdzono (stan psychiczny J. S. po dwumiesięcznej obserwacji opisano wówczas jako prawidłowy). Zaś diagnoza epizodycznej padaczki oraz jedyny epizod psychotyczny majaczenia drżennego (delirium) pojawiają się w dokumentacji medycznej po raz pierwszy dopiero w listopadzie 2009 r., a więc już po kluczowej w niniejszej sprawie dacie 30 maja 2009 r. Jednocześnie zauważyć należy, iż w sprawie, w której oceniany jest stan zdrowia osoby nieżyjącej w dacie wydawania opinii przez biegłego, nie jest możliwe zbadanie tej osoby – w takiej sytuacji opinia biegłego lekarza może zostać wydana jedynie w oparciu o dostępną dokumentację medyczną zmarłego i jej analizę, co też biegły uczynił w niniejszej sprawie.

Z uwagi na powyższe, również w ocenie Sądu Apelacyjnego sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego psychiatry z dnia 14 maja 2014 r. (k. 26 i 26 verte) była przydatna do oparcia na niej rozstrzygnięcia. W konsekwencji brak jest podstaw do przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innego biegłego z tej tylko przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią dotychczasowej opinii.

W konsekwencji chybiony jest również zarzut błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku, polegających na stwierdzeniu, że zmarły J. S. pozostawał zdolnym do pracy w okresie od 30 listopada 2007 r. do 30 maja 2009 r. Do stwierdzenia tej okoliczności konieczne jest bowiem posiadanie wiadomości specjalnych, a skoro z opinii biegłego psychiatry z dnia 14 maja 2014 r. (k. 26 i 26 verte), stanowiącej słusznie podstawę rozstrzygnięcia, wynika, że brak jest dowodów na niezdolność do pracy zmarłego przed 30 maja 2009 r., to brak jest podstaw do stwierdzenia wbrew tej opinii, że J. S. był niezdolny do pracy przed dniem 30 maja 2009 r.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wszelkie ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny podzielił również w całości ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1998 r., Nr 162 poz. 1118 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przepis art. 68 ust. 1 ustawy stanowi zaś, iż prawo do renty rodzinnej mają m.in. dzieci własne, do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia.

Zgodnie natomiast z art. 57 ust. 1 ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,

przy czym ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2), co nie miało jednak miejsca w niniejszej sprawie, albowiem z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że w chwili śmierci (tj. 25 lipca 2013 r.) J. S. posiadał 20 lat, 2 miesiące i 7 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych. Ponadto, na mocy art. 58 ust. 1 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy uznaje się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Zgodnie zaś z art. 12 ust. 1 ustawy, osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy), zaś osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Przy czym stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy słusznie stwierdził (opierając się na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym), iż zmarły J. S. nie spełnił warunku do otrzymania renty z tytułu niezdolności do pracy w postaci stania się niezdolnym od pracy najpóźniej w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia. Z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, iż ubezpieczenie J. S. ustało w dniu 30 listopada 2007 r., zatem 18 miesięcy od dnia ustania ubezpieczenia upływało w dniu 30 maja 2009 r. Jak wynika jednak z opinii biegłego psychiatry z dnia 14 maja 2014 r. (k. 26), stanowiącej słusznie podstawę rozstrzygnięcia, brak jest dowodów na psychiczną niezdolność do pracy u zmarłego przed dniem 30 maja 2009 r. Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji słusznie stwierdził, że J. S. nie był niezdolny do pracy przed dniem 30 maja

2009 r., a w konsekwencji, że wnioskodawca F. S. nie spełnił wszystkich warunków do uzyskania renty rodzinnej po zmarłym ojcu J. S..

Z uwagi na powyższe zarzut apelacji w postaci naruszenia art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1140), poprzez nieprzyznanie odwołującemu renty rodzinnej pomimo spełnionych przesłanek, uznać należało za chybiony, albowiem również w ocenie Sądu Apelacyjnego w świetle ustalonego stanu faktycznego należało uznać, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków do uzyskania renty rodzinnej po zmarłym ojcu J. S., co szczegółowo wyjaśniono już powyżej.

Kierując się powyższymi względami, apelację należało uznać za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić, co uczynił Sąd Apelacyjny w sentencji wydanego wyroku.

del. SSO Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Jolanta Cierpiał
------------------------	---------------	----------------------